

(foto: Joost Bouwmeester)

De weg kwijt...

Vandaag gaan we voor lang. Praktisch ieder weekend maken mijn man en ik een wandeling door de Amsterdamse Waterleidingduinen. We wonen daar vlak bij. Afhankelijk van onze tijd verblijven we tussen een uur (kort) en vier uur (lang) in de duinen. Dat doen we al jaren.

Zo ook vandaag.

"Laten we hier linksaf gaan", suggereert mijn man op een bekend kruispunt. Doorgaans gaan we daar rechtsaf. We zijn al gauw verbaasd: hier zijn we nog nooit geweest! Wat een fraai stuk. Ook hier een roedel damherten. Dat kan tegenwoordig niet missen. Dan slaat de verbazing om in verbijstering: we zijn de weg kwijt! We zijn VERDWAALD! En natuurlijk hebben we net nú de kaart thuis laten liggen...

Gelukkig komen we na enig zoek een wandelaar tegen, die eruit ziet of hij de weg hier op zijn duimpje kent. Dat blijkt ook zo te zijn. Licht glimlachend wijst hij ons het juiste pad.

We lopen vrolijk door en praten na over het fenomeen dat we nog steeds kunnen verdwalen in de Waterleidingduinen; dat we de kaart niet kunnen missen; na al die jaren...

"Wat is dit toch een fantastisch gebied," verzuchten we. Stil, weids en vol dieren. Herten, vossen, wilde zwanen, tafeleenden, nonnetjes, buizerds, aalscholvers, een enkele ijsvogel...

En dat in die volle Randstad. Weer denken we aan de plannen van de gemeente Zandvoort en de provincie Noord-Holland, die dwars door dit stiltegebied een recreatief fietspad willen aanleggen... Eeuwig zonde...

Annelies Boutellier